

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

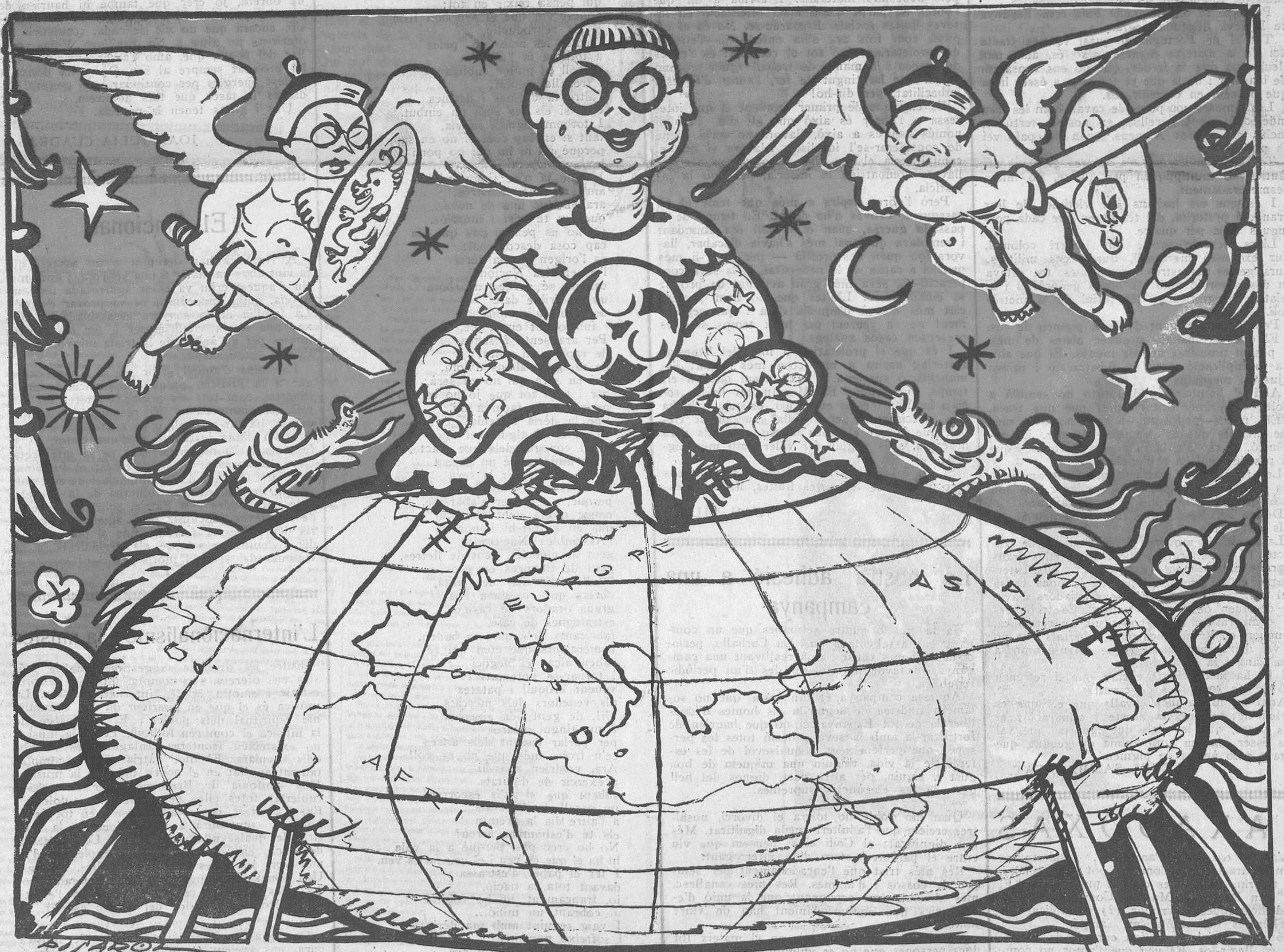
(vivia casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL CELEST IMPERI

—El cel ens ha caigut a sobre

El testament polític d'en Maura

Als polítics, sobretot als dolents, ni morts els podem defugir. Podríem i en cendres volen manar, encara ens volen governar i dirigir. Embolcallats en l'oblit, potser els podríem perdonar. Però, si volen alçar el cap i tornar a fer bogeries, quin remei queda més que defensar-nos de la seva malvestat? Aital sembla ésser el cas d'en Maura, de qui un fill acaba de desenterrar el testament.

El mallorquí funestíssim es veu que no s'accontentà amb fer-nos la guitza en vida, i vol seguir rebentant-nos després de mort i enterrat.

Què n'hem de fer de les idees polítiques del famós pintor d'aquarelles? No va tenir prou temps d'exposar-les en vuit o deu legislatures en què va ésser diputat i de posar-les en pràctica les mil vegades que va desempenyar el càrrec de ministre i de president del Consell de ministres?

Què feia llavors que no reformava la Constitució, el Parlament, la justícia, el poder executiu i altres rodes polítiques, que estaven rovellades i no anaven bé?

Es com l'Ossorio "el Gallardo". Ara vinga donar conferències, vinga voler reformar el Codi, les lleis de procediments, la propietat. I quan era ministre de Foment i els agraris andalusos demanaven augment de jornal, els contestà amb el mauser de la guàrdia civil.

Els polítics que han governat, morts o vius, vius o morts, el que han de fer, ara que el poble els ha girat l'espatlla, és callar.

Ja sabem prou com les gasten. I o canvien de pell o no tornen mai més de l'ostacisme.

En això la unanimitat és absoluta.

Lligar-se amb cadenes per a sempre, és un crim que no deurien tolerar nacions que es vanten de tenir en la seva història gestes de llibertat. No hi ha res més abominable que juntar-se contra la pròpia voluntat, dues voluntats oposades; res més denigrant que en nom de la mateixa moral continuar el captiveri i amb el càlcul asquerós de la solteria... Tota la moral anomenada "familiar" és aquesta?

Els uns diuen, en nom de la "família", que la moral deu observar-se...; però obliden que la susdita moral no deixa d'ésser tot sovint una cosa que repugna a les consciències honrades. Altres, afirmen sentenciosament que de prevaler el divorci, la societat es convertiria en un mercat, on el tràfic faria de les seves.

Precisament, el mercat existeix a la vista nostra, perquè a totes les cases n'hi ha un "niu".

El crim de les bèsties negres de la luxúria solament viu palpitant en els pobles on encara, per atraç i per incultura, no s'ha concedit precisament el divorci. Les estadístiques de tot el món canten amb xifres que no deixen lloc a dubte el nombre de delinqüències, que són capaços de fer els buits de cervell, que no saben comprendre la poderosa raó de l'"amor". L'amor sentit, el bell amor no pot viure per la gràcia d'una caritat. L'amor deu ésser el lligam, més que de dos estómacs, de dues ànimes.

Si aquesta és la veritat, qui s'hi oposa a què es concedeixi el divorci?

Prosegueixi En Carballo, el bon amic, en la seva noble tasca. Nosaltres, més romàntics que els "calderomians", seguirem ajudant-lo i creient que la única veritat de l'amor resideix, des de que el món és món, a l'ànima.

Aquelles potes de cavall

Com ja és costum inveterat entre nosaltres i perennal tradició de la nostra fivellitat, hom ha comentat sense cap seny en converses i periòdics el curs de la recent revolució portuguesa.

Hi han hagut, naturalment, excepcions i s'ha pogut observar a darrera hora una petita reacció de l'opinió pública en favor del poble lusità; però això últim, després de quin devassall de nicieses i bromes sense solta ni volta!

Tants dies que els tremendos de "Mínho e Douro" mo feien de les seves, semblava que els tranquils d'aquesta vessant n'estessin enyoradissos, tinguessin set de "portugueses".

Portugal té una llegenda bufa com Espanya té la seva llegenda negra.

Tot el de Portugal, o quasi tot, és tracta ací de la mateixa manera, això és, amb una lleugeresa que fa fredat, que no ens cansarem de blasmar i de la que ja comença a ésser hora que pensem en corregir-nos.

Les famoses 400 potes de cavall hom les veu indefectiblement a reluir en nostres tertúlies, inclús en nostres Ateneus, quan del país veí es parla.

Tot ens sembla que els nostres germans atlàntics ho multipliquen per quatre, ho inflen desmesuradament.

I és que els lusitans són víctimes de llur grandesa pretèrita, del temps en que cada portuguès valia per quatre.

Llurs descobriments, llur imperi colonial, llur expansió mercantil, llurs èxits militars, llurs gestes terrestres i marítimes, tot estava en desproporció amb els límits geogràfics i la relativa insignificança territorial de la metròpoli.

Portugal era gegant d'ànima, pigmeu de cos. El que els lusitans posaven abans de més, el posem nosaltres ara de menys. El que ahir era multiplicació, avui és subtracció i minva injusta i mesquina.

Així el bombardeig d'Oporto no semblà a molts, de primer antuvi, més que una traca.

Els morts—pensàvem—potser no són més que mesells que es desmaiaven de por. La revolució, al cap i a la fi, no resultarà més que un pas de comèdia o d'opereta.

Les revolucions, particularment les americanes i les de Portugal, totes ens apar que són escèniques, histriòniques i coreogràfiques.

Doncs bé. Res d'això. No és Portugal un país de xarada.

La Lusitània moderna és molt digna de respecte. Té una literatura que molts pobles grans—grans materialment—voldrien per a ells. Intervingué en la guerra en pro de la bona causa i al costat dels aliats. Els seus aviadors d'avui no destituen dels antics nautes. Es troba regit democràticament i constituït en república. Conquerí en lluita èpica unes llibertats que no es vol deixar arrebarassar i que defensa amb la seva sang i la seva vida.

I hi ha inconscients encara que li retreuen allò de les 400 potes de cavall?

Aquí no hi ha més cavalls que els que es burlen de qui mereix afecte i admiració; ni més potes, que les dels que ignoren que val més ésser pigmeu amb ànima de gegant, que gegant amb ànima de pigmeu.

ANGEL SAMBLANCAT.

preguntem: i quan faltin, o faltessin, aquestes condicions essencials pel benestar (?) de l'obrer, què ens aconsella En Ramir de Maeztu?

Ell ho té ben estudiat. La solució és fàcil: "Que esasee la mano de obra, que abunde el capital; esto es lo que a los obreros les conviene. Lo que ahora les preocupa a los industriales es encontrar capitales. Lo que les importa a los obreros es que los patronos tengan que cuidarse de buscar mano de obra", diu textualment en un dels seus articles. Quin remei més sòlid!

A més d'això, que el bon sentit de l'individu ja refusa, hi ha l'aspecte idealístic.

En els esmentats articles posa a l'obrer com un ramat sense idealitat i que només lluita pels benestars materials. I arriba a dir que l'obrer ha partit d'una mala orientació en les seves lluites socials. Prepareu-se. No és el capital, com fins ara s'ha entès—diu—l'enemic del proletariat, sinó tot el contrari: és l'excés de braços i la manca de treball. Quin profund estudi que ha tingut de fer, l'autor d'aquesta imbecilitat, per dir-ho!

Es clar que de primer moment el que interessa a l'obrer és això que ell diu. Però si només aspirés a això, llavors no seria digne de considerar-se'l idealista. Llavors sí que el capital seria el seu aliat i no el seu enemic; llavors combatrien la misèria, però no la injustícia.

Però l'obrer aspira a més que tenir el pa assegurat. Proves n'ha donat. En temps de la passada guerra, quan el treball era abundant i semblava que mai més s'havia d'acabar, llavors fou quan desenrotllà — per ésser-li més propici a causa de la necessitat de la seva cooperació—la seva més gran activitat en pro de sa emancipació. Lluites que no hem presentat més d'ençà d'aquella data i que segurament no en veurem per molt temps sinó es presenten casos anàlegs.

I és que el proletariat, a més del benestar material, aspira a una cosa més digna: l'emancipació suprema. I així veiem que en els temps, que segons En Maeztu, les lluites socials haurien d'estar en calma, és quan n'hi ha més, precisament per aquella abundor de treball que fa que els seus braços, desitjats amb urgència, se'ls puguin fer valer amb més dignitat.

Si no fos així, serien indignes de què ens preocupéssim de les seves lluites, llavors mesquines.

JOAN VILA.

LA MEVA DERIA

Tothom al món té una deria, des del més baix al més alt; l'un somnia fer fortuna, l'altre ser prohòm principal.

Qui només té afany polític, qui vol fer-se un cap de brot, estudiant i cantant òpera; qui pensa reixir en tot; aquest voi que el seu bon físic li sia reproductiu, i entre les noies de "pelles" a tothora fa l'ull viu.

Aquell és pintor cubista i treballa resolut; l'altre fa drames i drames com si els fes amb un embut.

I tothom segueix sa via, tant si en sap com si no en sap, perquè no hi ha qui no porti la seva cebeta al cap.

Jo que ja n'he tingut varies amb resultat desastrós, ara en tuc una de nova... que em té trist i murriós.

O, no us penseu pas que sia cap cosa descomunal: és l'origen de ma deria l'Assemblea Nacional, car no sé perquè m'arborava un insofrible dalé de veure-la reunida i funcionant en el ple.

Per ara sento frisança de capir com anirà; de sapiguer abans d'hora, qui en serà qui no en serà, car i amb tot que jo no espero perquè me'n facin a mi, tinc la deria maleïda de saber si algun veí o un conegut dels que tracto, o un amic, o bé un parent podrà anar a dir la seva al novíssim Parlament; perquè, no és per alabar-me, conec molta gent com cal que en entrar-hi honoraria l'Assemblea Nacional: gent de ciències, gent de lletres, gent de finances en gros; intellectuals dels de punta, obrers que roseguen l'os; grans oradors de casino, estratègies de café, fabricants dels que no baden, comerciants que com qui ré saben alçar el negoci i tornar-se potentats venent bròquil i patates als venedors dels mercats...

Uii, de gent ben eixerida i que tingui picarol per parlar davant dels altres se'n troba més que no es vol!

Ara, voldrien anar-hi a exercir de diputats sabent que si se'ls escorren un parell de disbarats, a l'altre dia la premsa els té d'embombar arreu?

No ho crec pas, perquè a la vida hi ha el que es veu i el que no es veu.

I fer el paper d'estrassa davant tota la nació, jo, francament, no ho voldria ni cobrant un milió...

I vaig seguint amb ma deria i sofreixo novament cada nou cop que s'aplaça la creació del parlament; i tant m'apura la cosa, que crec que cairé malalt si tarda massa en obrir-se l'Assemblea Nacional.

L'Homenatge de Sant Andreu a Ignasi Iglesias

En retornar l'any 1888 al seu poble nadiu de Sant Andreu de Palomar, quan comptava la joveçana edat de setze anys, el poeta dels humils, el poeta del poble, com digué l'immortal Maragall, començà sa obra artística fundant, i a l'ensem dirigint, un quadro d'aficionats que s'anomenà "L'Artística" i canviaren per "L'Avançada" més tard. Entre altres elements, avui notables, s'hi comptava en Joaquim Viñas, avi cunyat del poeta i actor notable i figura de relleu dins l'escena catalana.

Com pot veure's, l'obra del nostre dramaturg és d'aquelles que deixen rastre, i bé es pot dir que quan s'han sembrat bones llavors, en surten bones collites. O sinó féu un repàs de llurs obres i en restareu convençuts.

I quin bell pensament han tingut alguns amics i admiradors de l'Iglesias en fer-li un altre homenatge! I quin bell pensament han tingut en escollir per a aquest objecte Sant Andreu! Cap més contrada tan apropiat per honorar la personalitat del nostre dramaturg. I serà endebades profetitzar l'èxit que s'obtindrà. En aquell dia, jo, un de tants admiradors, hi voldria veure a aquells que secundaren les seves primeres iniciatives culturals i seguirien els seus primers passos i compartiren amb ell aplaudiments i desenganyys en l'art de Talia. Els jovesells d'ahir seran avui homes d'edat. Però això no serà obstacle per a cooperar amb els que tenen la idea d'homenatjar al seu mestre i orientador dins l'escena catalana.

Els diferents Grups d'aficionats de Sant Andreu es podrien reunir en un Grup de notables i representar l'obra cap, "Els vells", ja que fou inspirada en aquella típica i fabril barriada, i quins personatges foren trets pel seu autor fidel natural entre alguns vells avui ja enterrats i que frueixen l'etern repòs.

I en aquella humil casa en què el poeta de Catalunya veié la llum primera en venir al món, s'hi podria col·locar una làpida que perpetués la seva memòria. I, a més, les belles damiselles andreuques que formen diferents Agrupacions sardanístiques en aquella barriada obrera, jo crec que també hi haurien de prendre part en dit homenatge. La seva missió, encara que un xic idèlica, consistiria en oferir-ne un altre a Na Emiliàna Viñas, muller del poeta, que, amb l'amor i carinyo que ha profusat sempre al seu espòs, ha donat a aquest energies per continuar amb penes i fatigues la tasca que tots admirem.

Uns i altres tenen la paraula.

JOAN JULIA CUADRAS.

El funcionari

A Amèrica han detingut a un assassí que fa vint anys va matar a una senyora, i amb motiu d'aquest crim va ésser agarratada una minyona, quina innocència es va provar després. La família de la senyora assassinada va deixar una renda vitalícia per a dir eternament misses per a l'ànima de la trista minyona ajusticiada sense culpa.

La culpa d'aquell error no se li pot carregar a la justícia, perquè la justícia, com la llibertat, com tots els principis i totes les virtuts, és immaculada. El responsable, sempre que hi ha un atropell o es comet un disbarat en nom d'una institució o d'una causa, és el funcionari, l'home encarregat de la interpretació i l'aplicament dels preceptes; el funcionari inflat i omplert d'omnipotència i de zel; convençut de què és una columna de la Societat i de què l'ordre i la Pàtria, sobretot, depenen de les seves funcions. Però aquests funcionaris deurien ésser solvents fins al punt de poder indemnitzar sempre als perjudicats, a les víctimes del seu zel morbós.

L'internacionalisme i la música

Entre les diverses suggestions que la música ens ofereix, s'hi compta, ultra les d'ordre estètic i emotiu, la de l'internacionalisme. La música és el que en podríem dir "el comunisme espiritual dels pobles". El llenguatge de la música el comprèn tothom. Per a la música no existeixen fronteres, antagonismes racials, odis seculars. El mot pàtria esdevé completament anulat en el poètic món de la música. Una simfonia de Beethoven, per exemple, rublertes totes elles de turments, de dolors i fins d'alegries, coses tan corrents en tot ésser humà, commourà a un aficionat a la música de qualsevulla nacionalitat. Una cantada de Bach, ens divinitzarà, ens omplenarà d'amor vers les coses espirituals, belles, sublimes. Una sonata de l'angèlic Mozart, amaratada totes elles d'el·luvis celestials, ens farà l'efecte de quelcom purificador del nostre esperit...

De vegades, fruit d'una audició de música pura, ens creiem transportats a un poètic, a un paradís, a un inefable món utòpic, que no vol dir altra cosa que un món de perfecció espiritual, d'amor suprem, de bondat infinita, a un món fantàstic, i Huró...

PARADOXAS

L'autor en diu "Pareceres", nosaltres en diem "paradoxes". Com es pot comprendre, ens referim als articles que ve publicant a "El Sol" En Ramir de Maeztu. Com tothom sap, es dedica aquest escriptor (?) a explicar les excel·lències del capitalisme ianqui.

Són uns articles que fan enorgir de vergonya en llegir-los. Es veu que l'autor no comprèn res més elevat que el tenir pa a taula. Explica que el capitalisme americà fa felicitat a tots els obrers. No hi ha excés de braços; per tant, la plutocràcia paga bé al proletariat. Hi ha grans demandes; per tant, el capital pot donar ocupació a tots els assalariats. Però, ara

FLOK.

ENRIC MARTI CID.

CONVERSES MEDIQUES

LA COCAINA

Davant la persecució dels traficants—en petit—de substàncies tòxiques i, principalment dels de cocaïna, no podem menys de dir-hi la nostra, per aplaudir sense reserves tot quant s'adreça a l'extirpació de la cocainomania, quins efectes són veritablement desastrosos. Heus ací alguns dels seus caràcters.

La cocaïna treu la gana de menjar, qual cosa és un inconvenient greu en aquests temps d'abundor, prosperitat i tranquil·litat moral i física.

La cocaïna treu la son (la de dormir), i el ximple que en fa ús, per a fruit del descans, ha d'apellar a altres potingues hipnòtiques que li enterbofeixen el cap per tot l'endemà, dificultant-li el treball i la comprensió de les sensacions noves que, cada dia, porten els diaris.

La cocaïna, de vegades, fa enraonar massa, i, altres vegades, tanca a la seva víctima dintre un mutisme de mòmia, i tots els extrems són dolents.

La cocaïna produeix una mica de febre, cosa molt desagradable en el cas de què convingui estar fresc.

La cocaïna causa sensacions de pessigolles i de pessies per tot el cos; per tant, encara que ja hi estem acostumats, no hi ha necessitat d'augmentar la dosi de fibrades que rebem, gràcies a Déu, cada dia que surt el sol.

La cocaïna emmagreix, engrogeix i envia al cementiri als seus aficionats abans d'hora, cosa inoportuna—en el temps en què menys vol morir la vella, pel divertida que és la vida i les coses boniques i noves que es van veient cada dia.

La cocaïna produeix un estat d'anul·lació, o amorreament de la voluntat, o ide "jo me'n füm" que no es pot tolerar, quan tan necessària és la cooperació de tots per a tirar del carro.

Dr. MORLIUS.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

BLANES

Després d'una llarga temporada d'estudiar les costums de les joventes d'aquest poble, no he pogut més que agafar la ploma, per a descriure la trista vida que porten, a fi de veure is, posant-les-hi a sa vista el mirall de la veritat, sabent esmenar-se una mica i caminar vers el camí del bé.

En aquesta vila, comencen a ésser, les noies, esclaves de la societat als deu i onze anys, perquè ja en aquesta edat, portades per l'anhel d'igualar-se amb les més grans, i privades de certs gustos per manca de diners, van a treballar nou, deu i més hores a les fàbriques, amb el dalé de percebre una quantitat més o menys crescuda.

En guanyar aquests diners, és quan comencen a entrar en una vida de ficció, de degeneració física i moral, i no diem intel·lectual, perquè moltes no saben ni el que això ve a significar.

Totes les seves aspiracions les constitueixen el vestir bé, presentar-se millor, i anar seguint estrictament tot el que la moda, aquesta deessa que amb fervor adoren, i que no és més que una cruel i estúpida opressora del seu físic, els marca.

En arribar al cim més alt creat per la moda, han arribat al fi de les seves aspiracions.

Per la moda, estrenyent constantment el seu cos; treballen, amb fervor, hores i més hores; es tallen les seves formosos cabelleres; es pinten el mateix que un Pierrot, i usen un sens fi de coses impròpies de tota dona conscient.

Això encara no fóra res, perquè, al capdavant, en paguen les conseqüències elles mateixes; però després ve que amb aquesta indumentària tan suggestiva, sedueixen als joves que les envolten i es juren estimació eterna. Però com que tot el passat ha estat mentida i ficció, llavors surt la veritat, i fa que poc a poc es despreguin les pintures, es deixin els vestits i els oripells de seda i surti terrible i comprometedora la realitat, més real, portant el dolor i el desordre a moltes llars. Aquesta és la vida de les joventes d'avui i quina vida!...

Qui pot donar a això el nom de vida? És que pot donar-se el nom ide vida a aquesta mort lleu i tal volta inconscient que es jomen avui dia les joventes, per mitjà del que en diuen plaers i distraccions?

Mai. La vida és altra cosa, quelcom més

agradable; la vida és un encís constant de poesia. Per a viure-la, les joventes deuen començar per estudiar amb deteniment els diferents fenòmens naturals, i preocupar-se del que és en si la Natura, que preocupant-vos d'ella, us cuidarà de vosaltres mateixes, i llavors sereu dignes de tothom, éssent a l'emsemis les flors úniques que faran inacabable la Primavera en el migraat jardí dels humans.

Ara, que ja us he mostrat ben clar tot el que us atany, la vida que porteu i la que deuriu portar, penseu detingudament, quan absurda i nefanda és la primera, i quan rica, alegre i profitosa l'altra. Per tant, escolliu prompte i llavors començarà la vostra regeneració. Espero no veureu en mi cap mena d'odi ni despreci. Tan sols l'amor que per vosaltres sent, guia a vostra companyia.

MARIA DOLORS.

De Girona.—El dissabte passat se'ns escapà una errada important. Allí on deia que el dibuixant Josep Aguilera estava fent retrats, dibuixats al carbó, de certes personalitats que no volem nomenar, havia dir de "certes personalitats que val la pena nomenar".

A Madrid tenen un cementiri pels ocells. Ens sembla molt bé, però, a vegades, ens trobem que no hi ha lloc en els cementiris per a les persones.

L'altre dia, a l'anar a cobrar l'impost d'inquinat, a l'empleat li sortí un gos que el mossegà amb gran afició. La víctima va passar al dispensari a curar-se de les ferides.

Aquest gos ha estat l'interpert més fidel de les intencions que tenen els llogaters amb els que els apedreguen cada dia amb nous arbitraris.

L'alcalde i el cap de policia de Nova Jersey han estat condemnats a un any de presó per estar complicats en el contraband de begudes alcohòliques.

Es allò que es diu, que ho diu tothom encara que sigui en veu baixa: "A la justícia prendre..."

A París ha mort el "chansonier" Xavier Privas. Xavier Privas era un mano que s'escrivia

ell mateix les cançons que després cantava. Unes cançons que si a vegades eren una carícia, altres vegades eren una mossegada o un crit d'indignació capaç de revolucionar un poble.

Altres cop revolució a Portugal.

Cada quatre o cinc setmanes, a Portugal hi ha una revolució; mai, però, no arriba la sang, no ja al riu, sinó a la superfície de la pell.

Però, sembla, aquest cop ha anat de debò. Potser sí que de tant jugar a revolucions, a l'últim Portugal n'ha fet una de debò!

Els comunistes anglesos es proposen que, en les properes eleccions, sigui un xinès el seu representant al Parlament.

Els comunistes, amics de les llibertats i, per tant, contraris a la intervenció anglesa a Xina, volen donar la "tràgala" al Parlament de llançar-los entre cap i coll un xinès comunista; fins ara ho era un hindú, comunista i partidari de la independència de la Índia.

Ai, que tothom apreta a Anglaterra!

S'ha inaugurat la "temporada taurina". Com que és una notícia d'importància, d'alta importància, no podem deixar de donar-la.

Revolució a Xina. Revolució a Portugal. Revolució a Nicaragua.

Els savis d'algunes Universitats d'Europa i Amèrica—Amèrica del Nord—, fa temps que s'estan trencant el cap procurant esbrinar el lloc que ocupen en la terra el Paradís.

Quina manera més llastimosa de perdre el temps!

El Paradís era a Espanya, home! I encara hi és.

L'altre dia una Associació Benèfica (?) organitzà al "Liceo" una funció el producte de la qual es destinava als pobres.

Doncs, bé, no hi va anar ningú.

Hi ha molta caritat a Barcelona!

A Mèxic segueixen expulsant gent negra. Són uns "manos" aquests mexicans! No retrocedeixen davant cap obstacle.

Fa dies que no es parla del "mouchard" Ricciotti Garibaldi. Això ens té inquiet i amb gran angúnia.

Què s'haurà fet de Ricciotti Garibaldi? Per quins mars navega? De quin país l'han expulsat?

Es torna a parlar d'amnistia. Aquesta paraula d'"amnistia", avui com avui, és la més bella i estimada de l'idioma.

UN TROS DE PAPER

Asserit d'aquestes setmanes? Com podrà dir una recorta tan dolosa, una hora tan apenjada, una broma tan escullida?

Insuficientment se moriria de tristesa i anorran a la Providència no li tingués reservada una nova distracció per compensar-la de la que perdria. La major part, donchs, no tindria trajes de compte, es vestiria, però tindria comptes de rebudes.

Repatria que ab això passa una cosa ben estranya. Generalment ó coroneament com vulguis, quant una família gaudeix d'uns dies de descans, i se la veu sempre per teatros, balls i cafès segurà a dir per tot, no se com i ho fan, es impossible que se surtin los comptes! Donchs aquí passa tot lo contrari.

Han gastat un polvó ab guants, calats, perroquet, targetes i opars i crech que en quant a compte, alguns no s'equibirán de la pesada... Que mes voldria els sino que era lo comptes no se surtissin!

Pero, deitemos de ciencias exactas que a mes de no ser garre amenas poden donar lloch a interpretacions maliciosas i sentiria que per ma culpa la Espanya tingués algun disgust ab la Inglaterra.

Parlem un poch de Teatros. Ja han vist lo Trovador? I de que se en va semblar? No es veritat que no s'pot arribá a sentir? Si no se com lo Bigolletto.

Decididament lo tenor Villani no sap sino una tonada i sempre li escaia pel mateix cantó.

Sembla aquells pollos de societats que no han aprés sino lo salveo i cumpliment de entrades.

Cançons que se escolti, aixís que arriban, s'hi deixa caure y s'hi entra després que el qui talant ja s'cohere que ha rebut bona educació.

Pero després de aquells quatre cumpliments rutinaria se acaba la corda, no toman a obrir la boca en tota la nit y fins s' en van sense despit.

Aixís ha fet lo tenor Villani. En l'Òtello va fer la cortesia bé, va deixar l'abrico en lo recibidor, se va posar a los peus de las señoras, va demanar de salut a tothom y vamós fins va preguntar per la familia, pero després triagueren l'Herani, el Roberto y el Trovador y al siquera va recordarse de dirnos la bona nit.

Aquesta es la educació del dia!

Segons sembla lo D. Giovanni s'estrena al dimars vinent. Si hem de creure l'anunci de la empresa no s'pot deparar que anirà d'alló mes bé; pero ja sabem que las empreses en trancasen de elogis propis no hi plantan l'oli.

Del Don Giovanni casi be ja no ha fet la critica. Ben poca cosa mes se podrà dir en Pargas.

Segons d'aquell anunci ó després, la empresa ha encomanat molt als coros y orquestra que ho fessin ab cuidado. Quis epigrama! Després dirán del Trovador paper!

La veritat es que jo si de signo trovador es de Vialletti y del mestre Vianesi que la tenen pel cap dela dita. Ja m' sembla que ab lo Leporello hi haurá la gran vidassa y lo que es de fermatlas verdianas, trenguinlo del cap que no s' metran pas.

Lo teatro Principal ha encarregat també algunas decoracions noves per la temporada d'Abri y Maig que com ja sabem se ajourna per aquell temps una companyia de ópera.

Allavors si que hi anirán perquè del nostre retraiment ab aquesta casa no s'ha de culpa sino aquell diantre de alidó ó canter americany que se li ha despietat de un quant temps en aquesta part.

Jo no puch tranquil·lar de cap manera ab això que ó dibuho nacio nacional y que hi siquera se sembla gens al Trovador de Biego.

La missa española comencada artisticament está encara tan verge com lo malhinet continuó y la direcció dela globo.

Si per missa española s'enten la missa popular la canyo y la tobera que canta en Astúncia la gest de colomés y el art no la reguolen com a filla legitima y la rebuda escrupulosament. Si s'adona lo nom de española es la missa de la forma y del Jager com fango no veig cap rabó perquè no s' avorreni vi de Gracia ó lo lo champagne que s' beu en un dinar de can Villers.

Es precis desfogarse, la nostra musica nacional es una larra ó mes ben dit una serpiente.

En lo terreno lleuger y humoristic es una americana, en lo terreno serio y prencioso no es altre cosa que las engrunas y roscas de ja que han arreplegat quatre pobres vergonyosos després de un dinar, sots de alguna taula de la Fonda d'Italia.

Jo crech que si s' reunís tot lo que s' ha escrit fins avuy es aquest genero y s' figures en un alambic al cap de algun temps no surtira mes que un Caltañazor.

La taronya s' ha quedat ja sense una gola de esch. Jo ja ho veig, o han sortit una pila de taronjadas!

Los primers crits dels anechs del Guadarrama mes ó meyo finals van sentirse per tot. Avuy ja no s' hi cap que pugui dir fava.

Lo mestre Barbieri, lo mes espontáneo y original de tota ella, al escriure lo Jugar con fuego, es dió, lo genero serio y trascendental de la nostra musica se veigi obligat a robar los coros Italianos.

Tota la colla de saltejadors que l' han seguit han portat la cosa mes edevant. No s' han contentat solament ab robar los coros sino que han robat las pesas felas.

Aquest es l' úich adelanto que ha experimentat la carnisia desde que l' hi varen posar la gorra de cop.

Després de aquestas consideracions que us mereix aquesta pobre borda que recorra la Espanya demanant caritat y que recomanen a la Junta del Patronato de pobres, ja comprendrá voslas la nostra indiferencia pel Teatro de Santa Cruz. Ja que volatres no donem mes que un tros de paper al menos fem per manera de que siga oet.

Quant y portis ópera anirem a dil Teatro com anem al del Liceo y parlarem d' él ab la imparcialitat de sempre sense que us imposi alló del cuadro. De pitxos, nos en habem vist!

Meutres tant seguirem dejunant segons mana la Quaresma y si acás habem de cumplir ab los preceptes de la Santa Mare Iglesia, que siga estrictament.

La ópera será lo nostre peix.

No amonien las nostras mortificacions ab lo terrible cicle de la zarzuela!

¡Prove pena temen los que no som aficionados al Assolito!

LO ATILA DEL MAR.

¡Dintre l' mar hi ha gran borral! ¡Dintre l' mar hi ha gran tabala! ¡Lo peix saquet, tremola! ¡Tremola la gran toynia! ¡Pobre peix! greu mal estar Sent eli, ab rabó sobrad!

¡La Quaresma es arribada! ¡Lo Atila fer de la mar!

¡La Quaresma! A com tan brau, Recullat camio i cronch, Se queda un peix sense sonch Y altre peix, se queda Mas Por, molietas, desagrada, Tao ala peixos desagrada, Que dintre l' mar, fús se queda Sense parala, l' Alengudo L' aragada, flaca, flaca, Corre per la mar, loquista, L' incomoda la etiqueta Y l' prepara cauco.

Lo còmic, ambichat Faj mar en jifí, mar en dios Que esset peix de moda. Be-Yotes que s' torni espurnat!

Lo còmic, las polis, Tan net com no hi ha orngó, Tem, Quaresma, pas per lá, Voies que sigui faren!

¡Vaya, Quaresma, amebinas Al peix, tan lo desbaratas, Que l' gat, no vol casar ratas, Ni l' aranya fer trenetas. Tan es lo que s' descomoda Lo peix, que no tot per allí No - troba un sol ballarín. ¡Que loqui cap castanyola Y si un peix que haig acabat, Al seu modo, una carrera, Vol passarse, l' descepara Partir de perz passar!

¡Ja está frotch! ¡Grea mal estar Tens peix, ab rabó sobrad! ¡La Quaresma es arribada! ¡Lo Atila fer de la mar!

PREPARATI

Feya una nit mes fresca que un pech vergonyó

Lo cel, cubrint lo monjugal que un paraque blau ja-més, estava taxonat d'estrelas com si s' hagues arnat durant lo temps que nostre Senyor l' havia tingut en la fua.

La lluna brillava com una mitja peseta, després que un adroguer se l' ha fregada pe l' clatell, per mirar si es bona

Lo mar la fotografava sense feran pagar res y li oferia un sens fi de retratos, que perquè la bona senyora no la volia tan onada se entretenia a ferlas mal-bé

Van tocar las dos en lo reloj de la Barceloneta

Un jove groch com la mantega del baro de Corbera, y alt com las aspiracions d' un ambicós, sent la hora y des de la malina, abont se trobava, balsa per la escala fins alla abont nosaltres no dihem vulgarment.—abart de la riba

Lo jove era sentimental.

Una llarga cabellera pentinada a la romana, depositava en lo cell de sa levita la olorosa pomada que li sobrava, probant que sempre se treu algo del roer.

Se coneixia que havia sigut guapo, pero apesar de no tenir mes que vint anys las decapacions havian treballat sa existencia y sa cara era estereotip gòtica

Lo soacis que feya guarda constantment en sos descolorits llabs, indicava lo poch cas que feya de quant lo redoyava y de segur hauria presenciat fins del meu, si no l' hagues hagut de menester per caminarr.

Lo cap a bars, començat a passejar-se anant y avall murmurant lo deler d' Esperonçols, que sabia tot decor, y llançant des tant en tant alguns versos a l' aire

Se prompta per entremés d' un carrer de barcos se ven en lo mar una ombra que semblava un topó negre sobre un tall de paper de plata

Lo topó se va adelantant, com si havesse resalat lo tinter la llita regalat cap al jove

Lo topó pesa forma

Se mou

Fa soroll

Y un reig de la lluna comença a ser mes aprop, que era una llansa ab no mariner dintre que remat dirigés la prom a lo jove

Al finstrós

Lo jove delta anar un suspir que sen va barrejant ab una alçada de tabaco negre del mariner, calia en la llata y lo mariner torna a bugar mar es dios

Lo silenci era de tomba

No se sentia mes soroll que l' de l' aigua en la platja, semblant que deixats ous y lo del remor del mariner

Lo jove hauria quedat com vençut quant una llansa

saltant de part a part de llansa passa fregant per sos nas y lo tras de sa abstracció

—¡Jo leniu tot apofé! Pregunat a lo mariner

—Si senyor. ¡Y lo homens!

—Ja está tot arreglat, m' hi viat ab lo cap de colla y per la cantitat convinguda, a mes de deitarvos pujar nos ajudaria en tot lo necessari

—Donchs boga y que l' amor nos protegixi.

II

¡Oh! amor!

Passió que sena dupla ha de ser la meua gran, quant lo sonyor bibe no s' ha atrevit a prohibirli, haventho fet ab l' altre

Passió que te per passioera l' anima, per testa lo cor, per reguardar los ulls, y per algunas las llagrimes que per ella fa surtir la sola idea d' aquesta sensació sus para com canta

—Estrella ab cas! que ha guiat a tots los heroes y sabis fins al fi de sa peregrinació

—¡Ide casta! que junta cada tarde a los soldats y las alayeras en la plaza real!

ACTUALITATS

SEGONA PART.

Maná fucudo! que carrega de criaturas a tots los pobres Y m'ó divi que post en la divisa de un consistori ha fet vestir de trovadors uns senyors d'allo mes grass

Assí hi havia en lo pil del jove

Enamorat d' una noya com un tros de cel, havia provat los dolors de la oposició de una familia que no permet que la filla se casí ab un simple que no mes guanya dotze duros mensuals, y no havia contribuít assí poch a lo acabament de los baixosrelous, que la miseria y las penalitats havian fet en sa cara

La noya, que tenia calores avuy y que per consegüent era de la primera volada, s' copió billetes perforatuy miradas y ferti l' ó creyent que la miseria que adorna a lo so amant, mes que falta de diners era descaüt a causa de no pensar mes que ab ella, arribá a estimarlo de tal manera, que sempre en los vidres dels seus balcones x' hi vejan masses d' ella volats d' aie y no surtia la criada per lo mes petit recado, que no portés lo cosabot billet per lo enamorat jove

Enterada la familia d' aquets amore, despatxá a lo miquelona, no denta surtir més a la noya de casa y veia aquets relacions en l' aire com las llanetas

Com lo privet es descaüt, assí va fer que l' amor ferrenís mes en lo cor dela dos amants y per medi de la cam-

brera del pis de sota, se van concertar y aquells aie era la nevalada per fugir la enamorada ab lo verdader dueño de lo seu cor

La noya tenia un germá que estava escrit que la havia de ser fatal

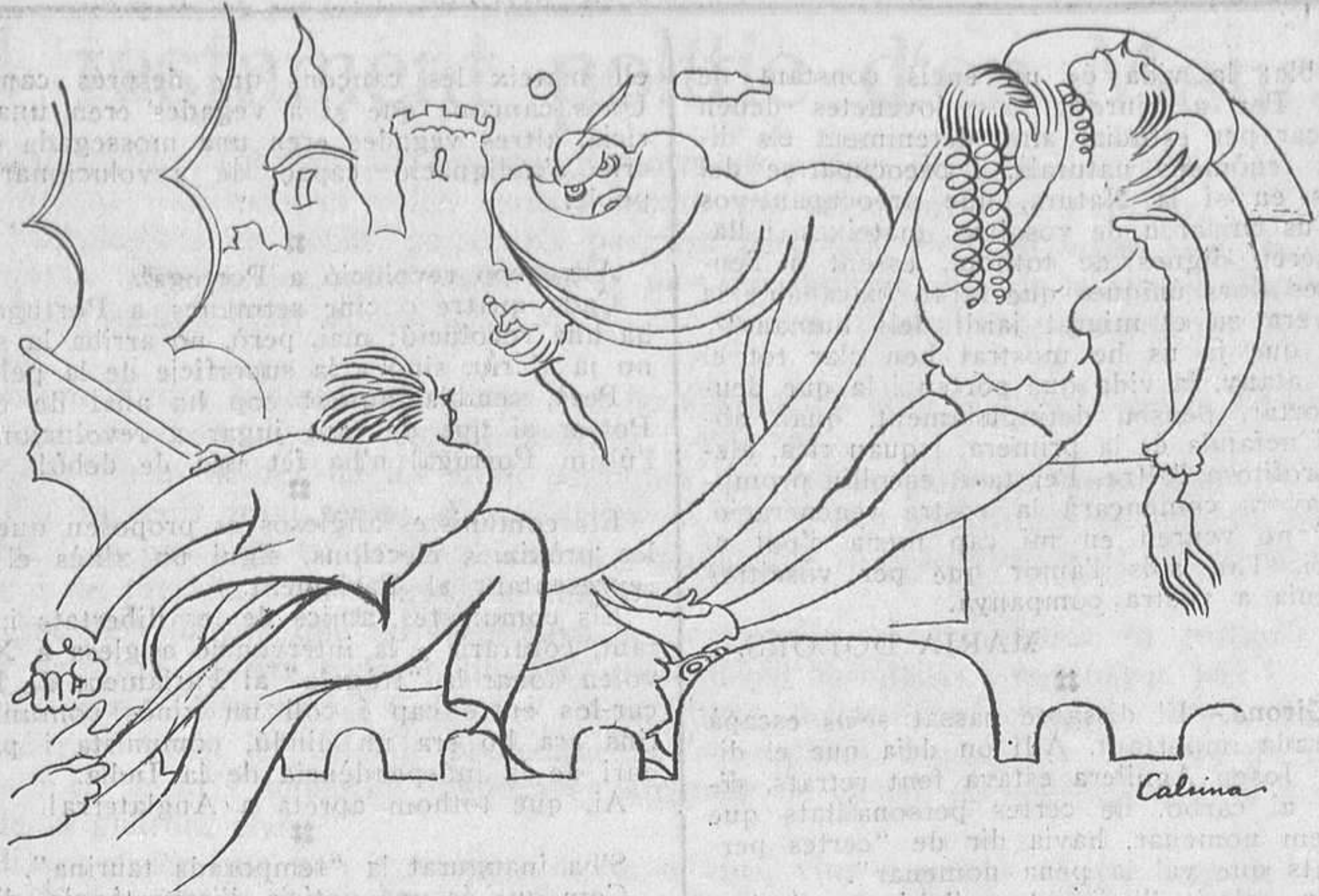
Jose de vist y taiba anys molt aficós a la broma, mere de quatre cope havia fet patir a sa germana fentli mesas de lo seu gallo y ell havia sigut tal vegada qui mes havia contribuít ab desbaratament d' aquella passió. Hies altavores tan purx com loois

Per fi, la noya, al tocar la noa d' aquella nit, s' atreus en cen missio, y per poch aixó la pert, perquè eran de leya y lo admo se li va ficar al coll fetlla usen

Pero afortunadament aingó a havia desportat

Se vestien, lo no farrallit ficanthi mitxas y roba blanca per un parrell de mudadas, se posó lo porro, ara va a le sala de la part del dretan, que donava l' murallo de mar y obrint lo portico, se posó dret a respirar a soo premed y dibuho ne altre naspolat d' aie, en lo vidre, que li veia devant la cara.

¡Hi continuem!

L'ESPECTADOR APASSIONAT

-Vina, lladre, i fes-m'ho a mi el que has fetja aquesta dona!

LES BROMES DEL DESTI

-I després diran que l'electricitat va tan bé!

Són molts els que sofreixen i ploren per ella. Són molts els que desitgen que aquesta "paraula" es converteixi en un "fet".

Els agrairíem que ens aclarissin un dubte. Com és que el porc va tan car, que fins ha promogut un conflicte d'ordre públic, amb l'abundància de porcs que hi ha? Francament, no ho entenem.

Alguns ministres es troben acatarrats. N'altres no som ministres, però també estem acatarrats.

Per fi a "Xenius" el fan acadèmic de l'Espanyola.

Bon profit! Primer amb "don Torcuato" i l'"Azorin" a l'"A B C".

Després amb el mateix senyor Martínez i Ricard León a l'Acadèmia. "Dios los cría..."

Catalina García, que ja era mare de tres o quatre fills, n'ha tingut dos o tres més en un sol part. Es necessita valor.

LLIÇO DE GEOGRAFIA

-On és la Xina? -Ahir, en el lloc de sempre. Avui, l'hem perdut de vista.

A una artista de "varietés" li han robat dos mantons de Manila. Que registri l'empresari.

Diu un periòdic: "El crim de un notari." Si enviessin al jutjat totes les escriptures, cada dia en descobriríem de nous.

Està molt malalt el famós senyor Gasset. Que visqui tant "El Imparcial" com vulgui, però que no ens vingui amb més política hidràulica.

El director d'"El Liberal", senyor Pérez de Rozas, ha tingut la desgràcia de perdre un fill ja crescut, d'onze anys d'edat. El nostre condol.

El "Barcelona" torna a ésser campió de Catalunya. Ja no podem patir.

Rebuda la seva carta. Interesa. Si vol passar per la llibreria, millor. Mercès.

Imprenta La Campana i L'Esquella, Oim, 8, Barcelona

DESPRES DE L'OPERACIO

-I ara, per a refer-se, vida vegetal i no sortir de nits.

UN TROS DE PAPER

CANTARELLAS.

Tan canto, una estimada, desota de la finestra; qu aviat tota les vehins me dirán la cadavera

No son res las grans geladas que cabuen allà en Moscov, per la fredor que m'inspiran las sinetas senza dot.

Dels solters ne dibuen peates y culumias infernals; Sempre he vist qu'els grans talents han de veurers criticats.

Si la muller es es molt rica y le dona molta infans, ja pots dir que es una fúca que no té mes que censals.

Sempre la mare 'm demana que expliqui mas intencions; Si las dich, nins, si apunta que s' enfada de debé.

Guarda niteta las gracias, guarda ton cor virginial; ja confesso no ser digue de tanta felicitat.

EPIGRAMAS.

-Quis teneat un peu en la tomba ja seré mort y bon mort -Perque D'au!- No ver home que de naitement soch coit!

-Sempre promou suscripcions, lo fill del senyor Roger, a fi de fer professions: ¿Den ser cristiá dels bons? -No, senyora, qu' es cerer.

Per darse té, donya Ponsa diu que reb moltes vistas... ¡Y es que 's meyes may la deixas, perque té cont malaltias!

EPIITAFI.

La lleua de la tomba, cansalada; Botifarras de sanch, dngas argollas; Lo símbol de sa mort, es la Quaresma. -Ja sé qui hi ha enterrat: lo Carnestoltes.

¡Escollí, senyor Rovira! ¿Que no podria ser que los llums del Liceo fessin mes bona cara? L' altre dia lo teatro era tan foach, que no varem poder sentir ni una sola nota.

Encara que l' entrada valgui una mica més no hi fa res. Per la nostra part fins a dos quartets, disposi.

¡Han sentit a constar alló que fas moltes fondas de Paris, de ajustar un quarto, per dos ó tres francs diaris per exemple, y que al presentar la factueta contan un franch més per traure la pols dels mobles, un altre franch per escombrar lo quarto, un altre per regar-lo...etc. etc.? Una cosa per l' istí fa la nova empresa del gas.

Lo conegut pianista D. Eduardo Amigó está disposant un concert, que, si no surt cap cirí truncat, se donará lo dijous vinent en lo Teatro Romea.

A mes dels concertistas Srs. Obradors, Biscarri, Tintorer, Villar y Tó, hi pendrán part també los artistas Senyors Viuletí, Morini y Bocolomini.

Ja m' sembla que hi rebre alguna tropsxada, pero ¿qui 's detura de anarhi?

Lo dia que s' estrená en lo Teatro Principal lo drama «El nupcio de un hombre», un individuo de la Sonca, qu' anaba lo depressa, va trobar a un conegut que l' detura -¡Tú acorta abont vas tant cremat!

-Me n' vaig a posarme la cucurulla, qu' avuy he vist que en lo Principal hi ha sentencia.

SIMILS

¿En qué se semblan los borrachos a los que escriben? -En que fan cosas. -¿En que se semblan los asnesinos a los sastres? -En que fan trauas. -¿En que se semblan las monedas de treinta dos quartos francesas a los catalans? -En que son francas. -¿En que se semblan las mitinas a los libros? -En que hi ha punta. -¿En que se semblan los calafats a los que comensan a escribir? -En que fan pala. -¿En que se sembra una porta pintada de non a un premlamista. -En que deita.

ENDEVINALLA.

XARADA.

Conocíam es un primerra, ma segona es un present, que agrada a tota la gent de alla y de bassa esfera. Formas una exclamació ab la primera y segona; una y tres es graduació, encara que no molt bona. Teras y és lo fosell, y l' home petit y gran, y lo grill, y lo cledas, y la rata y lo camell. Teras y quarta en lo paraje d' emboscada; ni ha mes d' una, y de la terra y la llum, se forma la viva imatge. Una ab quarta es una acció que executa lo aruller; y a voltes, lo marter se mira ab molta atenció. Lo men tal es un cert joch, vuy en dia molt usat; Si no l' eis endevinat, ja te dich qu' es sabe ben poch.

Solició a la xarada anterior. CAPSALERA. Solució al geroglífic anterior. Cada terra té sa guerra.

GEROGLIFICH.

La solució s' dara en lo numero que vé.

Ara desemmilla. E. R. -Casimiro Miralles.

Barcelona: Imprenta de Lluís Tassó, carrer del Teatre, entre lo carrer 31 y 33.

ADMINISTRACIO I REDACCIO.

Carrer del Arch del Teatro entre lo num 31 y 33

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Imp. 16, y Estable de Imp. 18

BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, Al mes. 4 rals

FORA DE BARCELONA

Trimestre. 12 rals

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

(8) Dos val.

LA SUSCRIPCIO COMENSA SEMPRE lo 1 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

Senyor Director de UN TROS DE PAPER.

Molt senyor nostre:

Tenim un cor agré d' altó mes, y vosté s' en farà càrrec, quant ne coega la causa.

Nostres mal no está 'l dirho, som aquells de la La parodia de un diario de Barcelona que va surtir l' any passat.

No pot bé creure que ja tenim fet la de aquest any, y ab la mica de practica que un hom havia agafat, nos ha vist eixit que a nosaltres mateixos, fins sabent de cor, nos donaba gust llegir.

Alguna si 's sentiriam de cuiosor pensant en lo punt y l' hora en que tota la gent correria a buscar ab candelles las reproduccions artificials del estil- i l' y de aquella altre especie de cosas que mirades de lluny fan l' efecte de sentir com, tan propias y privativas del mencionat periòdic.

Tot ho teniam anant original sufficient, impressor que no s' deixés intimidar per males caras ni amenasas; nitot ab ordes y llet... vamos quant hi dich que no 's fallava res!

Es dirt... nos va fallar lo millor; ja veurá. Com que las cosas han anat com vosté sap y va començar a haberhi alló de si ja hi som, si ja no hi som; que si fan, que si diran... francament li dibem un veritat que ja des de altavos nos va començar a venir un panxer de pardal fart que no ne hi vejam de cap ull.

Ab tot y ab aixó seguim correjint a l' article de música (abont hi havia set vegades prou) y distel vegades si breu) ara l' article dels Estats Units, abont en una sola página feya guanyar y perdre a blancs y a negres tan aviat ja uns com als altres, demostrant sempre que tot ho viam penlat.

y sols intentar la parodia hauris sigut mes ridicol que lo mielda parodia!

Es descorrech, donchs de nostra conciencia y pera quedar bé ab lo publich, hem pensat ferli a vosté aquesta rel-lacioneta pera que lo imprimesca, si tant favor nos vol fer a fi de que sapia tothom los poderosissims motius que nos han impedit regular a nostres compatriotas ab un obsequi que tan ben rebut va ser l' any passat.

Y ara que hi som, li estimarim que ma fassa un riquet més de posato pera poder dir que l' any que ve, si Deu vol y no hi ha lo destory de morir, surtirá altre parodia, pera la qual ja tenim tot un calaixet de cosas. Pot possarhi la cura, que l' farem quedar com un bone.

Ara, si ab res nos bons ja ho sap, than y nos alegrarim que la suscripció li vagi com una calsa de capellá pobre. No cansarhi y cont sempre que l' estimam

LOS DE LA PARODIA.

MEMENTO HOMO.

¡Gracias a Deu que s' ha acabat, ja s' estava fins als ulls! Aqueixa exclamació tan sencilla que es cada any la oració funebre que dedican al Carnaval algunas casadas y no pocas mares de familia, ha pronunciat també aquest any anuanciant a la juvenut bilingüosa que ja s' ha acabat lo broqui, es a dir, lo chivari, los carbóns, las gatadas, los balls y los sopars.

Lo impers de la careta... aqueixa frase m' te enamorat! Trovo que fa gracia de dirhi? Lo impers de la careta, com deia, ha fet ja l' últim badall y la Quaresma, la secció i m' carada vela, que per altre part és molt endreçada y neta, ha comparegut 'l any sempre bilingüo de senyors, compositos que sempre que després de l' any en successió d'ells) s'espera que 's homin del nostre y tansi bé ab lo que, començat las colas, ho hauran pogut fer passar res

Se coneix ben bo que la tal gasta ja no está per brech (jo ja veig, los anys hi son!) perque lo primer que ha fet al presentar-ho, ha sigut imposar silenci a la multitud esbojorada y baladrea ab lo energich y faldich crii de ¡No-s'edifi!

Aqueix crii pres al peu de la lletra per moltes donas de sa casa y per casi totes las dispensas de Espanya, ha fet la felicitat dels bacallansers y ha complet de prentosos a cert comestible maritim que té l' desca de presentarse en las taules los dias de vigilia ab lo caracter y autoritat de un peit de debé.

La Quaresma detras del Carnaval es, donchs, baix aquest punt de vista, com la purga detras del apas, com lo cop detras de lo Narvaez, com la ayoyaya y l' ensomniament detras dels Jochs Florals.

Avuy dia no pot ser mes lògica, ve a continuació de una serie de tetras y tiberis.

Avans, en los balls del Liceo, la comissió tenia un gran punt en los programas... may hi faltava un rigodon nos y d' efecte, una americana de cap ample y una polka testadora ara aixó ja no hi fa cap falta perque ara no s' hi balla rigodon, s' hi menja una perdut, ara no s' hi demana americana, s' hi demana estelat, ara en fi, no s' hi comproment cap polka, s' hi veu champagne.

¡Quina colla de gais que n' hi ha, dels joves del dia! Que s' pensan que s' detretexen poch? Cada vesgada que m' recordo de las brometes que acaba de passar, la panxa m' fa mal de tan rurer. Fins de dues alguns se taxen arribar a disfressar! ¡Totas se las pensan!

¡Que dirém de un xavaiet que anaba ab un traje de mory de crua, ¡al menos sen va fer deu rals a casa la Perlegrina! que després de haberse passat tot tres dias per la llumbla, després de haber seguit totos los cafes, donats una saboncha que feyan parar cam de gallica, ja un amic meu l'ia) hi va dir que comença a ser germana! ja vaig trobar en Lluís ball del Liceo (per pagar una bacallansera sola mantó de l' orquesta).

Ara gom es possible que puguis veure a la calma y